

Nogle tanker om bjergturisme i Grønland

Kunne man uddanne unge grønlændere til bjergførere?

af Chäpp Schindler, oversat af Keld Hansen

Hvert år rejser stadigt flere bjergbestigere til de herlige bjergtoppe i Øst- og Vestgrønland. Siden 1966 har jeg selv været fem gange i Grønland, og hver gang har jeg ønsket, at jeg kunne blive og opleve alle årstiderne i dette skønne land.

Som det vil være alle bekendt, er der stor arbejdsløshed blandt unge grønlændere. Og om sommeren rejser så til gengæld mange mere eller mindre gode udenlandske turistførere omkring i Grønland og udfører mere eller mindre godt arbejde. Der findes stadig turist, førere, som forsøger at engagere grønlændere til at gøre sig alle mulige tjenester for en meget ringe betaling, for at de selv kan tjene mest muligt i ferien.

Dette har jeg gentagne gange måttet konstatere, og jeg har naturligvis også selv flere gange måttet bede den lokale befolkning om hjælp. Men i retfærdighedens navn bør det dog også nævnes, at der blandt grønlændere findes nogle sorte ravne, der, når det overhovedet er muligt, forsøger at snyde turisterne.

Bjergfører-faget har været kendt i Schweiz siden 1895. Det bliver over-

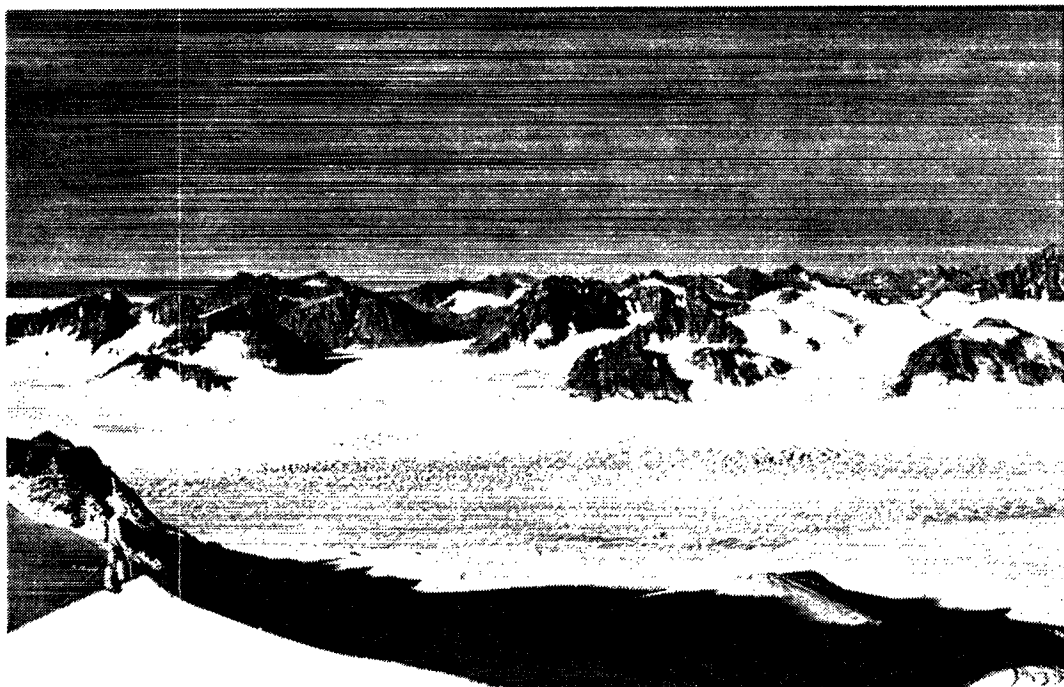
vejende udført som bierhverv, fordi det oftest er sæsonbestemt, – sommer- og vinterturisme. Og bjergførerne bliver engageret af turister for en eller flere dage, ja undertiden for hele ferier.

Ønsker man at blive bjergfører, starter man som aspirant i en alder af 19 år. Ifølge et særligt reglement kræver dette en speciel tilladelse, og er aspiranten optaget, forberedes og uddannes han i to år ved årlige kurser på 2–3 uger i følgende fag:

Turskiløb, klatren i fjeld og is, rutevalg, teltrejsning og bivuak-bygning, førstehjælp, kort, kompas, højdemåling, reb-håndtering i fjeld og is, redningsteknik og sprog. Kurset afsluttes med en praktisk og en teoretisk prøve.

Mellem de enkelte kurser må aspiranten forberede sig til det egentlige bjergførerkursus, som han først kan påbegynde, når han er fyldt 21 år.

På bjergførerkurset undervises i følgende fag: Botanik, zoologi, geologi, meteorologi, retslære, alpin historie og sprog. I løbet af 6 uger foretages lange ture på ski og til fods, hvor aspiranten trænes til turfører og til at kunne klare

Dansk Bjergklubs Østgrønlandsekspedition 1968. Førstebestigning af et 2000 m højt bjerg i den nordlige del af Schweizerland. Bjerget blev opkaldt efter Johannes V. Jensen's hustru „Else“.

Fot.: John Andersen

sig i enhver tænkelig situation. Også dette kursus afsluttes med en teoretisk og en praktisk prøve, og består aspiranten disse, bliver han udnævnt til statsanerkendt bjergfører. I kraft af sin uddannelse er en del af bjergførerens arbejde at værne om plante- og dyrelivet i fjeldet. Han er det vagtsomme øje der ude i naturen.

I begyndelsen af 1960'erne blev sherpaer fra Nepal uddannet til bjergførere, og i årenes løb er der kommet

folk fra næsten alle bjergegne i verden, – fra Japan, New Zealand, Argentina, Chile og Peru, men endnu ingen fra Grønland.

Alle unge bjergførere har rigeligt at lave, og turiststrømmen fra Europa og de oversøiske lande stiger jo støt.

At Grønland med sin storslåede natur har meget at tilbyde, det ved bjergbestigere fra mange års erfaringer. I Schweiz har jeg faktisk selv i flere år fungeret som en slags rejsebureau.